

El govern aposta per la indústria militar a Espanya

El govern de Pedro Sánchez i Yolanda Díaz té previst fer arribar una pluja de milions a les indústries espanyoles d'armament. Les grans beneficiàries són Airbus, Navantia, GDELS-Santa Bàrbara i Indra. És el resultat del compromís, que va assumir en l'última cimera de l'OTAN, de pujar la inversió en el pressupost militar al 2% del PIB fins al 2029 (cosa que el col·locaria, amb al voltant de 25.000 milions, com la segona partida dels PGE, després del deute públic). Un compromís que ja s'ha començat a plasmar en partides pressupostàries concretes. La primera, a començaments de juliol, quan el consell de ministres va decidir aprovar un crèdit extraordinari de 1.000 milions d'euros amb càrrec als fons de contingència. Al que se suma la previsió d'aportar, aquesta setmana, diferents partides per a la despesa militar, per un total de 218 milions. Per als pressupostos del 2023 es preveu pujar la despesa militar a l'1,2% del PIB, un augment de 2.500 milions. De fet, en el Pla d'Estabilitat enviat a Brussel·les, el govern es va comprometre a elevar el 2023 el que anomena “inversió en Defensa” en 2.500 milions.

Les pujades es preveu que es produeixin alimentant els “programes especials d'armament”, destinats, en teoria, a la “modernització de les forces armades”, i que no queden inclosos en el sostre de despesa.

Mentre el mateix Govern “racaneja” amb els sindicats la pujada dels empleats públics, es nega a revertir la retallada del 5% dels seus salaris que pateixen, des que el 2010 Zapatero va imposar retallades salarials, i ofereix “pujades” que suposaran una nova pèrdua de poder adquisitiu, entre el 2021 i el 2024, d'un 6% més.

Com assenyala La Vanguardia el passat 25 de setembre, “el sector de la indústria de defensa, seguretat, aeronàutica i espacial espanyola no havia tingut mai davant seu el repte de créixer i modernitzar-se amb una aportació de fons estatals tan potent”.

Aquest dispendi en despesa militar, es fa al nostre país quan el deute de l'Estat ha passat de 385.203 milions d'euros el 2008 a 1,5 bilions, al juliol del 2022. És a dir que el deute s'ha multiplicat per 4, però la inversió no ha anat a despeses socials, com Sanitat, Educació o Dependència públiques, com bé ha quedat ben palès a la pandèmia.

Per fer front a aquestes “oportunitats” que brinda la guerra, el Govern vol estimular la concentració de les empreses del sector de

l'armament –ara hi ha 373 empreses–, imitant el que van fer els EUA, el 1993, sota la presidència de Bill Clinton, per fer front a la nova situació oberta després de la caiguda del mur de Berlín.

Les empreses espanyoles d'armament, van facturar el 2021 11.600 milions: El 2019 van arribar a 14.000 milions, suposaven l'1,7% del PIB i ocupaven 211.921 treballadors.

El fet que la indústria militar ocupi tants treballadors és utilitzat com a argument per defensar aquesta indústria en nom precisament dels llocs de treball. Siguen seriosos, a Espanya, com a tot el món, la falta d'infraestructures, a tots els nivells –com hem vist durant la pandèmia– i l'atenció a les altres necessitats de la població exigiria produir altres maquinàries o productes. El problema és polític: qui governa i per a qui? Quan es governa a esquena de les necessitats socials el resultat és aquest. D'aquí es conclou la necessitat de reorganitzar de dalt a baix l'economia i, per tant, d'acabar amb el poder de les finances i del capital.

Airbus empra 13.000 persones, i entre els seus principals programes hi ha l'avió de combat Eurofighter, l'avió militar de transport A400M i l'helicòpter de combat NH-90. Navantia empra 11.000 operaris, i els seus principals programes són les fragates F110 i el submarí S80. GDEL- Santa Bàrbara té com a principal projecte el blindat 8x8 Drac. Indra, la tecnològica prioritària per al govern, participa en el programa europeu NGWS/FCAS de sistemes de combat aeri. Els “programes especials d'armament”, que rebrien aquests 1.000 milions suplementaris a què ens referim abans són, precisament, el blindat 8x8, l'helicòpter NH-90, el submarí S-80, les fragates F110 i el programa NGWS/FCAS.

Un enorme negoci, del qual s'aprofiten, sobretot, els EUA.

És evident que les creixents inversions en despesa militar suposen un fabulós negoci. Com assenyala Pieter Wezeman, investigador de l'Institut Internacional de Recerca per la Pau (SIPRI), d'Estocolm: “tots els fabricants, de qualsevol país del món, augmentaran els seus ingressos després de la guerra d'Ucraïna”. Segons el SIPRI, la venda d'armes superarà el 2022, per primera vegada, els dos bilions de dòlars. Certament, el major negoci el faran els EUA, que ja ocupen una quota de mercat del 54% del total de vendes del món. El Dow Jones US Aerospace & Defense Index, que engloba les indústries d'armament, no ha deixat de créixer en els últims 20 anys, incloent-hi els

de la pandèmia. Cinc de les empreses USA d'armament tenen una capitalització superior als 60.000 milions de dòlars. I, tot i que la indústria europea té capacitat productiva, ha cedit als EUA, el lideratge tecnològic i, per tant, el control de moltes de les seves vendes. Així, els EUA, han pogut prohibir a França determinades vendes des seu caça Rafale, perquè incorpora míssils de patent americana. A més, en un mercat de duríssima competència, els “aliats” no escatimen la possibilitat de xafar-se mútuament el negoci. Vegeu el cas recent de la cancel·lació del contracte pel qual Austràlia havia d'adquirir a França dotze submarins convencionals, per un valor d'uns 56.000 milions d'euros, per a la seva Marina. En el seu lloc, els ha comprat als Estats Units, en una operació en la qual també està implicada Gran Bretanya. En conèixer-se la notícia, el ministre francès d'Exteriors, Jean-Yves Le Drian, va acusar els Estats Units i Austràlia de “mentir” i treballar d'esquena a un aliat com França. Le Drian va assegurar que “hi ha una ruptura greu de confiança” amb els seus “antics aliats” estatunidencs i australians. Declaracions que no han impedit que França hagi seguit cegament els dictats de Biden a la cimera de l'OTAN respecte de la guerra d'Ucraïna, de les relacions amb la Xina i de l'augment de la despesa militar. De fet, les importacions europees d'armes en el període 2017-2021 han estat un 19% més altes que les del període 2012-2016. El SIPRI assenyala que 25 governs europeus han decidit ja augmentar la despesa militar. Però com assenyala Wezeman, el negoci no es limita a les zones de conflicte. Per exemple, Corea del Sud ha incrementat el seu negoci venent armes a Polònia.

Prioritat per a la guerra?

En la seva editorial del 26 de setembre, La Vanguardia justifica, cínicament, la política del govern de Sánchez i Yolanda Díaz, dient que “l'escenari geoestratègic mundial és extremadament preocupant. Cal tornar a posar en valor els principis pacifistes. Però, mentre això no arriba, la indústria de l'armament viu una edat d'or a tot el món, i també a Espanya”. I afegeix que la indústria d'armament és “una important punta de llança per a la investigació tecnològica i la formació de personal altament qualificat”. I justifica, especialment, la posició d'Unides Podem: “impulsar la indústria militar i de

defensa no equival estrictament a ser militarista sinó a preparar-se, com a Estat, per protegir davant les noves amenaces els ciutadans espanyols (...) això explica que, com a conseqüència de la guerra de Putin a Ucraïna, sigui un govern d'esquerres, en el qual hi ha una formació clarament antimilitarista, com és Unides Podem, qui està a punt d'aprovar el major pressupost militar de la història de la democràcia espanyola".

La Vanguardia conclou, en la mateixa línia de cinisme, que "seria millor, certa-

ment, poder destinar aquests diners a altres necessitats, però, almenys per un llarg temps, no sembla haver-hi malauradament una altra alternativa".

Per a l'òrgan de la burgesia catalana, la qüestió és clara: la prioritat, per sobre de la sanitat, l'educació, els serveis públics, ha de ser la compra d'armaments i el desenvolupament de la indústria militar. Per a la classe treballadora, l'alternativa és una altra. Cada cèntim que va a la guerra es roba als serveis que necessita per

sobreviure. Mentre un milió i mig de joves russos i ucraïnesos s'encamina a passar un hivern gelats a les trinxeres, mentre tota la classe treballadora s'enfronta a un hivern de fred per la falta de gas (pels preus de tota l'energia), i les sancions a Rússia, veiem com d'altres es freguen les mans amb les possibilitats de negoci. Ni un euro dels nostres impostos per enriquir els comerciants d'armes! Diners per a la sanitat, l'ensenyament, els serveis públics! Alt el foc immediat a Ucraïna!

Els nostres compromisos...

Demana el teu enllaç

Presentació: Informe i posterior debat

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta